

Jan 5, 1 - 16 Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma. V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupořadí. V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zvěření vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí. Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let. Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: „Chceš být zdrav?“ Nemocný mu odpověděl: „Pane, nemám nikoho, kdo by mě donesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lože a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota. Židé řekli tomu uzdravenému: „Je sobota, a proto nesmíš nosit lože.“ Odpověděl jim: „Ten, který mě uzdravil, mi řekl: Vezmi své lože a chod!“ Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?“ Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl. Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: „Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!“ Ten člověk šel a oznámil Židům, že je to Ježíš, kdo ho uzdravil. A proto Židé začali Ježíše pronásledovat, že takové věci dělal v sobotu.

Milé sestry, milí bratři!

Svět je pořád stejný. Ne Bůh, ale andělé mají prim. Anděly, andělíčky najdete všude, ve všech podobách. Víra v anděly převažuje nad vírou v Boha. Jan, který popisuje situaci u rybníka Bethesda však neřeší problém andělů. Nejdříve ho zaujalo, jak Ježíš uzdravuje. Úplně nenápadně. Stejně Ježíš učí i nás. **Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře‘ – a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít.** Watchman Nee píše o jednom čínském bratru. Z evangelií poznal, že Ježíš nás posílá uzdravovat. Přijal to prostě, chodil od domu k domu a uzdravoval. Tak Ježíš uzdravoval. **Chceš být zdrav?** Víte, chtít být zdravý, to není tak lehké. Starý pan farář z mého mládí říkal. *První myšlenka je od Pána Boha. Ty ostatní jsou už od ďábla.* Každého napadne: *Chci být zdravý.* A hned nás napadá: *Ale to není možné. Jsem už starý. Moje nemoc je nevyléčitelná. Ale to bych přišel o duchod. O příspěvky.* Atakdále. Karel Čapek napsal povídku o tom, jak se pekaři rozčilovali, když Ježíš nasytil přes pět tisíc lidí pěti chleby.

Tady se rozčilovali Židé. Protože uzdravený vzal doslova Ježíšova slova: **Vezmi své lože a chod!** A byla sobota. Nejdřív si řekněme, proč Židé. Jan je tak často nazývá. Někteří autoři z toho udělali Janovu nelásku vůbec proti židovskému národu. Ti autoři nepochopili, že my to chápeme velice dobře. Máme Moravany a Čechy, v Izraeli byli Galilejci, a Judejci, Židé. O Ježíšovi, i o Petrovi na Kaifášově dvoře se mluvilo jako o Galilejcích. V Judeji byli Židé. A smetanka národa se nadto považovala za pravověrné Židy. Ježíš nejvíce působil v Galileji, a když přišel na svátky do Jeruzaléma, byl tamními Židy velice bedlivě pozorovaný.

Ježíš se s nimi nikdy nemohl shodnout. Otec ho poslal na zem, aby sem přinesl Otcovo království. Ježíš je hned začal vytvářet. Ztotožnil se s námi v Janově křtu. On, **první, stal se služebníkem všech.** Začal uzdravovat, protože nemoc se nesrovnává s Božím královstvím. Vyvolil si dvanáct vyslanců, kteří se v budoucnu mají stát soudci dvanácti pokolení. Svou smrtí, vzkříšením a sesláním Svatého Ducha porazil ďábla i smrt, a vytvořil svou církev, své světové shromáždění, které má dokončit budování Otcova království na zemi.

Židé pochopili Boží vůli jinak. Stačilo podle nich vyplnit 613 příkazů. Jejich nedodržení bylo podle nich projevem špatného života a odklonem od Božího Zákona. Ježíš jim vysvětloval, že nepřišel zrušit Zákon. Má se však naplňovat láskou. A tady je otázka na nás. Jak chápeme svůj křesťanský život? Jako naplnění určitých povinností, anebo jako život v Božím království a pro Boží království? Dřív církve měly těch povinností pro své členy víc, nejvíc katolíci, ti mají i 7 svátostí na rozdíl od dvou u nekatolíků. Některé církve si vytváří těch povinností zase víc, například schůzky maminek s dětmi, schůzky mládeže, hlásání víry. Anebo chápeme své učednictví u Ježíše jako práci na Boží vinici, práci v Božím království? Stejně jako se staráme o svůj pozemek, aby hezky vypadal, i Boží království, které

vytváříme, má být i na pohled hezké, milé, přitažlivé pro lidi, vstřícné. Církevní Otcové zachovali zvolání pohanů o křesťanech: *Podívejte se, jak se mají rádi!*

Dnešní církve, a táhne se to už od středověku, tápou, jak mají naplňovat starozákonní sobotu. Říká se, že církev přenesla slavení soboty na neděli. Je pravda, že se křesťané scházeli ke společnému jídlu a k slavení Dne Páně v sobotu navečer. Slavnost se mohla protáhnout až do ranních hodin. Podle židovského chápání to už byla neděle, a neděle se tak stala Dnem Páně. Vždyť je prvním dnem nového stvoření. Dnem, kdy Ježíš vstal z mrtvých. Dnem, kdy seslal Svatého Ducha. Dnem, kdy vznikla jeho Církev. V neděli, v den Páně je co slavit. A co se stalo se sobotou, se dnem pro člověka? Pro jeho odpočinek? Z jednání apoštolů na prvním sněmu v Jeruzalémě víme, že Židům ponechali jejich způsob života. Jak to však bylo ve sborech, které zakládali Pavel a jiní mezi pohany? V Římském světě byl pro bohaté každý den nedělí, svátkem, pro chudé každý den pracovní. Museli být šťastní, že se dostali na večerní nedělní bohoslužbu. Poznal jsem jednoho podnikatele, v sobotu se věnoval rodině a odpočinku, neděli slavil jako Den Páně. Žijeme v pohanském světě, který nerad přidává volné dny, navíc vyžaduje pracovní vypětí. Tuto otázku soboty a Dne Páně si musí každý vyřešit sám, tak jako to museli řešit první křesťané.

Pominu teď, že ten člověk hned "musel" Židům nahlásit, že to byl Ježíš, kdo ho uzdravil, když se to dozvěděl. Jistě ta jeho vlastnost souvisela s tím, že mu Ježíš musel říct: **Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!** Z Božích Písem víme, že Bůh zkrátil lidskou dlouhověkost na 120 let. To znamená, že tak dlouho s námi Bůh počítá na zemi. Říká se: *Bůh ho povolal*. Co myslíte, že řekne Bůh mladému člověku, který vyletí z motorky a přímo bouchne do nebeské brány? Řekne mu: Tak jsem tě povolal? Já bych mu řekl: *Tak pojd', ty troubo*. Říká se taky, že to má každý zvlášť určené. Až mu dohoří svíce. Ano, zkracují nám naši svíce, náš život, poničené geny, které jsme zdělili po předcích, i nemoci. Zkracuje nám ho každodenní stres i války, ve kterých si jiní libují. Mučedníkům jej zkrátily jejich pronásledovatelé. Mladí jej zkracují starým svým nezájmem o ně. Když se starý člověk cítí být zbytečným, nechce už žít. Zkracujeme si život i sami špatným životem. Lidé chtějí žít dlouho, ale bojí se stárí, poněvadž je neumíme žít s Bohem. Celý svůj život neumíme žít s Bohem. Bůh dokáže napravovat naše nedostatky.

Ježíši, nejsme tvými dobrými učedníky. Dej nám sílu, a veď nás svým Svatým Duchem, abychom měnili svůj život. Amen.